

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1805**z dnia 14 listopada 2018 r.****w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, która to zasada jest – od czasu posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15–16 października 1999 r. – powszechnie określana jako kamień węgielny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii.
- (3) Zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa należą do najskuteczniejszych metod walki z przestępczością. Unii zależy na zapewnieniu skuteczniejszej identyfikacji, konfiskaty i ponownego wykorzystywania mienia pochodzącego z przestępstwa, zgodnie z dokumentem „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽²⁾.
- (4) Ponieważ przestępczość ma często charakter transgraniczny, zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa wymaga skutecznej współpracy transgranicznej.
- (5) Na obecne unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty składają się decyzje ramowe Rady 2003/577/WSiSW ⁽³⁾ i 2006/783/WSiSW ⁽⁴⁾.
- (6) Ze sprawozdań Komisji dotyczących wykonania decyzji ramowych 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW wynika, że obecny system wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie jest w pełni skuteczny. Wdrażanie i stosowanie tych decyzji ramowych w państwach członkowskich nie przebiegało spójnie, co doprowadziło do niedostatecznego wzajemnego uznawania oraz niewystarczająco optymalnej współpracy transgranicznej.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych (Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45).

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, p. 59).

- (7) Unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie zostały zaktualizowane po przyjęciu nowych aktów ustawodawczych na poziomie Unii i na poziomie krajowym. W szczególności, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE ⁽¹⁾ określa minimalne zasady dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty mienia. Te minimalne zasady dotyczą konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa, w tym w przypadkach choroby lub ucieczki podejrzanego lub oskarżonego, gdy postępowanie karne w związku z przestępstwem już zostało wszczęte, konfiskaty rozszerzonej oraz konfiskaty w stosunku do osób trzecich. Te minimalne zasady dotyczą również zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty. Typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty objęte zakresem tej dyrektywy powinny być również włączone do ram prawnych w zakresie wzajemnego uznawania.
- (8) Przyjmując dyrektywę 2014/42/UE, Parlament Europejski i Rada stwierdziły w oświadczeniu, że skuteczny system zabezpieczania i konfiskaty w Unii jest ściśle związany ze sprawnie działającym wzajemnym uznawaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Uznając konieczność wprowadzenia w Unii kompleksowego systemu służącego zabezpieczaniu i konfiskacie narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa, Parlament Europejski i Rada wezwały Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (9) W komunikacie z dnia 28 kwietnia 2015 r. zatytułowanym „Europejska agenda bezpieczeństwa” Komisja uznała, że współpraca sądowa w sprawach karnych opiera się na skutecznych instrumentach transgranicznych i że zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych stanowi kluczowy element systemu bezpieczeństwa. Komisja przypomniała również o potrzebie usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zamrożenia mienia i nakazów konfiskaty mienia.
- (10) W komunikacie z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu Komisja podkreśliła potrzebę zadbania o to, by pozbawiać aktywów przestępców, którzy finansują terroryzm. Komisja uznała, że aby ukrócić przestępczość zorganizowaną finansującą terroryzm, konieczne jest pozbawienie tych przestępców dochodów pochodzących z przestępstw. Komisja stwierdziła, że w tym celu konieczne jest zapewnienie, by wszystkie typy nakazów zamrożenia mienia i nakazów konfiskaty mienia były egzekwowane w maksymalnym stopniu w całej Unii poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania.
- (11) Aby zapewnić skuteczne wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, przepisy dotyczące uznawania i wykonywania tych nakazów należy ustanowić poprzez przyjęcie prawnie wiążącego i bezpośrednio stosowanego aktu Unii.
- (12) Ważne jest, aby wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty zostało ułatwione przez ustanowienie przepisów zobowiązujących państwo członkowskie do uznawania, bez dalszych formalności, nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania w sprawach karnych oraz do wykonywania tych nakazów na swoim terytorium.
- (13) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich nakazów zabezpieczenia i wszystkich nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowania w sprawach karnych. „Postępowanie w sprawach karnych” to autonomiczne pojęcie prawa Unii, będące przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, niezależnie od orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Pojęcie to obejmuje zatem wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w następstwie postępowania dotyczącego popełnienia przestępstwa, a nie tylko nakazy objęte dyrektywą 2014/42/UE. Obejmuje ono również inne typy nakazów wydanych bez prawomocnego wyroku skazującego. Jakkolwiek system prawny danego państwa członkowskiego może nie przewidywać takiego typu nakazu, to jednak to państwo członkowskie powinno być w stanie uznać i wykonać taki nakaz wydany przez inne państwo członkowskie. Postępowanie w sprawach karnych mogłoby także obejmować postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych prowadzone przez policję i inne organy ścigania. Nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty wydane w ramach postępowań w sprawach cywilnych lub administracyjnych powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty związane z przestępstwami objętymi zakresem stosowania dyrektywy 2014/42/UE, a także nakazy zabezpieczenia i nakazy zapłaty związane z innymi przestępstwami. Przestępstw objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia nie powinno się zatem ograniczać do szczególnie poważnych przestępstw o charakterze transgranicznym, jako że art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie wymaga takiego ograniczenia w odniesieniu do środków ustalających zasady i procedury zapewniające wzajemne uznawanie wyroków w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

- (15) Warunkiem wstępnym współpracy pomiędzy państwami członkowskimi opartej na zasadzie wzajemnego uznawania i na natychmiastowym wykonywaniu orzeczeń sądowych jest pewność, że orzeczenia podlegające uznaniu i wykonaniu będą zawsze wydawane z poszanowaniem zasad legalności, pomocniczości i proporcjonalności. Warunkiem wstępnym takiej współpracy jest również przestrzeganie praw osób, których dotyczy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty. Do takich osób, których dotyczy nakaz, a które mogą być zarówno osobami fizycznymi, jak i prawnymi, powinno się zaliczać osoby, wobec których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty oraz osoby będące właścicielami mienia objętego danym nakazem, a także osoby trzecie, na których prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął dany nakaz, w tym osoby trzecie działające w dobrej wierze. O tym, czy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty bezpośrednio wpłynęły na prawa tych osób trzecich, powinno się decydować zgodnie z prawem państwa wykonującego.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przestrzegania praw podstawowych i zasad prawa zapisanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC). Powyższe obejmuje zasadę zakazu wszelkiej dyskryminacji, m.in. ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię, orientację seksualną, obywatelstwo, język, poglądy polityczne czy niepełnosprawność. Niniejsze rozporządzenie należy stosować z uwzględnieniem tych praw i zasad.
- (18) Prawa procesowe określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE ⁽¹⁾, 2012/13/UE ⁽²⁾, 2013/48/UE ⁽³⁾, (UE) 2016/343 ⁽⁴⁾, (UE) 2016/800 ⁽⁵⁾ i (UE) 2016/1919 ⁽⁶⁾ powinny mieć zastosowanie – w ramach zakresu stosowania tych dyrektyw – do postępowań karnych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do państw członkowskich związanych tymi dyrektywami. W każdym przypadku gwarancje przewidziane w Karcie powinny mieć zastosowanie do wszystkich postępowań objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. W szczególności podstawowe gwarancje dotyczące postępowania karnego określone w Karcie powinny mieć zastosowanie do postępowania w sprawach karnych, które nie jest postępowaniem karnym, ale które objęte jest zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (19) Jakkolwiek przepisy dotyczące przekazywania, uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty powinny zapewniać sprawny przebieg procesu odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa, należy jednak przy tym przestrzegać praw podstawowych.
- (20) Rozstrzygając, czy wystąpiła podwójna odpowiedzialność karna, właściwy organ państwa wykonującego powinien rozpatrzyć, czy okoliczności faktyczne leżące u podstaw danego przestępstwa, wskazane w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia lub w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty przedłożonych przez właściwy organ państwa wydającego, jako takie także podlegałyby sankcji karnej w państwie wykonującym, gdyby zaszły w tym państwie w momencie podjęcia decyzji w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.
- (21) Wydając nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, organ wydający powinien zapewnić przestrzeganie zasad konieczności i proporcjonalności. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty powinny zostać wydane i przekazane organowi wykonującemu w innym państwie członkowskim wyłącznie wtedy, gdy takie nakazy można by było wydać i wykorzystać w sprawie wyłącznie krajowej. Organ wydający powinien być odpowiedzialny za dokonywanie oceny konieczności i proporcjonalności takich nakazów w poszczególnych sprawach, ponieważ uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie można odmówić na podstawie innej niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.
- (22) W pewnych przypadkach nakazy zabezpieczenia mogą być wydawane przez organy niebędące sędzią, sądem lub prokuratorem, wyznaczone przez państwa wydające i uprawnione w sprawach karnych do wydawania lub wykonywania nakazów zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym. W takich wypadkach, przed przekazaniem nakazu zabezpieczenia organowi wykonującemu, nakaz ten powinien zostać zatwierdzony przez sędziego, sąd lub prokuratora.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

- (23) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość złożenia oświadczenia, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia lub zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty organ wydający powinien przekazać wraz z tymi zaświadczeniami oryginalny nakaz zabezpieczenia lub oryginalny nakaz konfiskaty lub ich uwierzytelnione odpisy. Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja powinna udostępnić takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej, przewidzianej w decyzji Rady 2008/976/WSiSW ⁽¹⁾. Europejska Sieć Sądowa powinna udostępnić te informacje na stronie internetowej, o której mowa w tej decyzji.
- (24) Organ wydający powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty, w stosownych przypadkach wraz z nakazem zabezpieczenia lub z nakazem konfiskaty bezpośrednio organowi wykonującemu albo, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu państwa wykonującego w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia lub nakazu, np. listem poleconym lub zabezpieczoną pocztą elektroniczną. Organ wydający powinien mieć możliwość skorzystania ze wszelkich odpowiednich kanałów lub sposobów przekazywania, w tym z zabezpieczonego systemu telekomunikacyjnego Europejskiej Sieci Sądowej, Eurojustu lub innych kanałów używanych przez organy wymiaru sprawiedliwości.
- (25) W przypadku gdy organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty dotyczący kwoty pieniężnej, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do tego nakazu temu państwu członkowskiemu. Na tej podstawie zaświadczenie może zostać przekazane, na przykład, państwu członkowskiemu, w którym osoba fizyczna, wobec której wydano nakaz, mieszka lub – jeżeli osoba ta nie ma stałego adresu – ma miejsce zwykłego pobytu. W przypadku gdy nakaz wydawany jest wobec osoby prawnej, zaświadczenie może zostać przekazane państwu członkowskiemu, w którym ta osoba prawna ma siedzibę.
- (26) Z myślą o administracyjnym przekazywaniu i przyjmowaniu zaświadczeń dotyczących nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty państwa członkowskie powinny móc wyznaczyć co najmniej jeden organ centralny, jeżeli jest to konieczne z uwagi na strukturę ich wewnętrznych systemów prawnych. Takie organy centralne mogą także zapewniać wsparcie administracyjne, sprawować rolę koordynatora oraz pomagać w gromadzeniu danych statystycznych, tym samym ułatwiając i promując wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (27) W przypadku gdy zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej zostaje przekazane do kilku państw wykonujących, państwo wydające powinno dążyć do uniknięcia sytuacji, w której konfiskata objęłaby więcej mienia, niż jest to konieczne, a całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu przekroczyłaby określoną w tym nakazie kwotę maksymalną. W tym celu organ wydający powinien m.in. wskazać w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty wartość mienia w każdym z państw wykonujących, jeżeli jest ona znana, tak aby organy wykonujące mogły ją uwzględnić; utrzymywać konieczne kontakty i dialog z organami wykonującymi w sprawie mienia, które ma zostać skonfiskowane; oraz natychmiast poinformować odpowiednie organy wykonujące, jeżeli uważa, że może zaistnieć ryzyko konfiskaty kwoty przekraczającej kwotę maksymalną. W stosownych przypadkach Eurojust może w zakresie swoich kompetencji sprawować rolę koordynatora, aby zapobiegać nadmiernej konfiskacie.
- (28) Należy zachęcić państwa członkowskie do złożenia oświadczenia, w którym stwierdzą, że jako państwa wykonujące będą przyjmować zaświadczenia dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenia dotyczące konfiskaty w co najmniej jednym języku urzędowym Unii niebędącym ich językiem urzędowym.
- (29) Organ wykonujący powinien uznawać nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty i podejmować środki konieczne do ich wykonania. Podjęcie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno nastąpić równie szybko i być traktowane tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych. W celu zapewnienia szybkiego i skutecznego podejmowania decyzji w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty oraz szybkiego i skutecznego wykonania tych nakazów należy wyznaczyć terminy, które powinny być obliczane zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽²⁾. W odniesieniu do nakazów zabezpieczenia, organ wykonujący powinien rozpocząć stosowanie konkretnych środków koniecznych do wykonania takich nakazów w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia decyzji w sprawie ich uznania i wykonania.
- (30) Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący powinny należycie uwzględnić poufny charakter postępowania przygotowawczego. W szczególności organ wykonujący powinien zapewnić poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia. Nie narusza to obowiązku informowania osób, których dotyczy nakaz, o wykonaniu nakazu zabezpieczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

- (31) Uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty nie powinno się odmówić na podstawach innych niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Niniejsze rozporządzenie powinno zezwalać organom wykonującym na odmowę uznania lub wykonania nakazów konfiskaty ze względu na zasadę *ne bis in idem*, prawa osób, których dotyczy nakaz lub prawo do obecności na rozprawie.
- (32) Niniejsze rozporządzenie powinno zezwalać organom wykonującym na odmowę uznania lub wykonania nakazów konfiskaty w sytuacjach, gdy osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym. Ta podstawa odmowy uznania lub wykonania powinna mieć zastosowanie tylko do sytuacji, w których rozprawy skutkują wydaniem nakazów konfiskaty związanych z prawomocnym wyrokiem skazującym, a nie do sytuacji, w których postępowania skutkują wydaniem nakazów konfiskaty bez wyroku skazującego. Jednak, aby ta podstawa mogła mieć zastosowanie, powinno się odbyć co najmniej jedno posiedzenie. Podstawa ta nie może mieć zastosowania, jeżeli odnośne krajowe przepisy proceduralne nie przewidują posiedzenia. Takie krajowe przepisy powinny być zgodne z Kartą i EKPC, w szczególności w odniesieniu do prawa do rzetelnego procesu sądowego. Sytuacja taka ma na przykład miejsce, w przypadku gdy postępowania są prowadzone w sposób uproszczony, w całości lub w części, zgodnie z procedurą pisemną lub procedurą, w której nie jest przewidziane żadne posiedzenie.
- (33) W wyjątkowych okolicznościach powinna istnieć możliwość odmowy uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w przypadku gdy ich uznanie lub wykonanie uniemożliwiłyby państwu wykonującemu zastosowanie jego przepisów konstytucyjnych dotyczących wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach.
- (34) Utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii opiera się na wzajemnym zaufaniu i domniemaniu przestrzegania przez inne państwa członkowskie prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych. Jednak w wyjątkowych sytuacjach, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, organ wykonujący powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o odmowie uznania i wykonania danego nakazu. Prawa podstawowe, które są w tym względzie właściwe, to w szczególności prawo do skutecznego środka prawnego, prawo dostępu do bezstronnego sądu i prawo do obrony. Prawo własności nie powinno, co do zasady, być właściwe, ponieważ zabezpieczanie i konfiskata mienia nieodzownie wiążą się z ingerencją w prawo własności danej osoby i ponieważ w prawie Unii, w tym w niniejszym rozporządzeniu, już przewidziano w tym względzie niezbędne gwarancje.
- (35) Przed podjęciem decyzji o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty w oparciu o jakąkolwiek z podstaw odmowy uznania lub wykonania organ wykonujący powinien skonsultować się z organem wydającym, aby uzyskać wszelkie niezbędne informacje dodatkowe.
- (36) Rozpatrując skierowany przez organ wykonujący wniosek o ograniczenie okresu, na jaki należy zabezpieczyć dane mienie, organ wydający powinien uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności to, czy utrzymanie w mocy nakazu zabezpieczenia może spowodować nieuzasadnione szkody w państwie wykonującym. Zachęca się organ wykonujący, aby przed skierowaniem formalnego wniosku skonsultował się w tej kwestii z organem wydającym.
- (37) Organ wydający powinien poinformować organ wykonujący, jeżeli organ państwa wydającego otrzymał kwotę pieniężną zapłaconą na poczet nakazu konfiskaty, przy czym zakłada się, że państwo wykonujące powinno zostać powiadomione tylko wtedy, gdy kwota zapłacona na poczet nakazu ma wpływ na pozostającą do zapłaty kwotę, która ma zostać skonfiskowana zgodnie z nakazem.
- (38) Organ wykonujący powinien mieć możliwość odroczenia wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w szczególności w przypadku gdy jego wykonanie mogłoby utrudnić toczące się postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący powinien podjąć środki konieczne do wykonania nakazu.
- (39) Po wykonaniu nakazu zabezpieczenia i w następstwie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien w możliwie największym zakresie poinformować osoby, których dotyczy nakaz i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu lub o takiej decyzji. W tym celu organ wykonujący powinien podjąć wszelkie racjonalne działania, aby ustalić, kim są osoby, których dotyczy nakaz, sprawdzić, w jaki sposób można się z nimi skontaktować, oraz poinformować je o wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub o decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty. Wykonując ten obowiązek, organ wykonujący może zwrócić się o pomoc do organu wydającego, na przykład wówczas gdy osoby, których dotyczy nakaz, najprawdopodobniej mieszkają w państwie wydającym. Wynikający z niniejszego rozporządzenia obowiązek organu

wykonującego dotyczący przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz, nie narusza żadnych innych wynikających z prawa państwa wydającego obowiązków organu wydającego dotyczących przekazania informacji, na przykład o wydaniu nakazu zabezpieczenia lub o obowiązujących środkach zaskarżenia przewidzianych w prawie państwa wydającego.

- (40) Jeżeli wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty jest niemożliwe, organ wydający powinien zostać niezwłocznie poinformowany. Brak możliwości wykonania nakazu może wynikać z faktu, że mienie zostało już skonfiskowane, zaginęło, zostało zniszczone albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym przez organ wydający lub z powodu niewystarczająco dokładnego określenia lokalizacji mienia mimo konsultacji między organem wykonującym a organem wydającym. W takich okolicznościach organ wykonujący nie powinien być już dłużej zobowiązany do wykonania nakazu. Jednak jeżeli organ wykonujący otrzyma później informację, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, powinien mieć możliwość wykonania nakazu bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (41) W przypadku gdy prawo państwa wykonującego uniemożliwia zgodne z prawem wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, organ wykonujący powinien skontaktować się z organem wydającym, aby omówić sytuację i znaleźć rozwiązanie. Takie rozwiązanie może polegać na wycofaniu nakazu przez organ wydający.
- (42) Natychmiast po wykonaniu nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien poinformować organ wydający o wynikach wykonania. Gdy jest to możliwe w praktyce, organ wykonujący powinien w tym samym czasie poinformować organ wydający także o mieniu lub kwocie pieniężnej, które zostały skonfiskowane, oraz podać inne szczegóły, które uzna za istotne.
- (43) Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno podlegać prawu państwa wykonującego i tylko jego organy powinny być uprawnione do podjęcia decyzji w sprawie procedur wykonania. W stosownych przypadkach organ wydający i organ wykonujący powinny mieć możliwość zwrócenia się do Eurojustu lub Europejskiej Sieci Sądowej, by udzieliły one – w zakresie swoich kompetencji – pomocy w kwestiach związanych z wykonaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (44) Właściwe funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia wymaga sprawnej komunikacji pomiędzy zaangażowanymi właściwymi organami krajowymi, w szczególności w przypadkach jednoczesnego wykonywania nakazu konfiskaty w kilku państwach członkowskich. Właściwe organy krajowe powinny zatem w razie konieczności konsultować się ze sobą bezpośrednio lub, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem Eurojustu lub Europejskiej Sieci Sądowej.
- (45) Prawa ofiar przestępstwa do otrzymania odszkodowania i zwrotu mienia powinny być przestrzegane również w przypadku spraw transgranicznych. W przepisach dotyczących rozporządzania zabezpieczonym albo skonfiskowanym mieniem należy priorytetowo traktować kwestię odszkodowania dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom. Pojęcie ofiary przestępstwa należy interpretować zgodnie z prawem państwa wydającego, które to prawo powinno również móc przewidywać, że do celów niniejszego rozporządzenia ofiarą przestępstwa może być także osoba prawna. Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać przepisów w sprawie odszkodowań dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom w ramach postępowań krajowych.
- (46) W przypadku gdy organ wykonujący zostaje poinformowany o decyzji, wydanej przez organ wydający lub inny właściwy organ w państwie wydającym, o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ wykonujący powinien podjąć niezbędne środki zapewniające, by dane mienie zostało jak najszybciej zabezpieczone i zwrócone ofierze przestępstwa. Organ wykonujący powinien mieć możliwość przekazania mienia państwu wydającemu, tak aby państwo to mogło zwrócić je ofierze przestępstwa, lub przekazania tego mienia bezpośrednio ofierze przestępstwa, pod warunkiem że państwo wydające wyrazi na to zgodę. Obowiązek zwrotu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa powinien być obwarowany następującymi warunkami: prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie może być przedmiotem sporu, co oznacza, że przyjęto, iż ofiara przestępstwa jest prawowitym właścicielem mienia i nie zgłoszono kwestionujących tego poważnych roszczeń; mienie nie może być niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonującym; oraz nie mogą być naruszane prawa osób, których dotyczy nakaz, w szczególności osób trzecich działających w dobrej wierze. Organ wykonujący powinien zwrócić zabezpieczone mienie ofierze przestępstwa wyłącznie, jeżeli warunki te zostały spełnione. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że warunki te nie zostały spełnione, powinien skonsultować się z organem wydającym, na przykład w celu wniesienia o dodatkowe informacje lub w celu omówienia sytuacji i znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.
- (47) Każde państwo członkowskie powinno rozważyć ustanowienie krajowego scentralizowanego urzędu odpowiedzialnego za zarządzanie mieniem zabezpieczonym z myślą o ewentualnej późniejszej konfiskacie, a także za zarządzanie skonfiskowanym mieniem. Zabezpieczone i skonfiskowane mienie mogłoby być przeznaczane w pierwszej kolejności na projekty z zakresu ścigania przestępstw i zapobiegania przestępczości zorganizowanej, a także na inne projekty leżące w interesie publicznym i projekty o użyteczności społecznej.

- (48) Każde państwo członkowskie powinno rozważyć ustanowienie krajowego funduszu, który będzie gwarantował odpowiednie odszkodowania dla ofiar przestępstw, takich jak rodziny funkcjonariuszy policji i urzędników publicznych, którzy podczas pełnienia obowiązków służbowych stracili życie lub odnieśli urazy prowadzące do trwałej niepełnosprawności. Państwa członkowskie mogłyby przeznaczyć na ten cel część skonfiskowanego mienia.
- (49) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości dochodzenia od siebie nawzajem zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak państwo wykonujące poniosło duże lub wyjątkowe koszty, na przykład dlatego że mienie było zabezpieczone przez dłuższy okres, organ wydający powinien rozważyć wszelkie propozycje organu wykonującego dotyczące podziału kosztów.
- (50) W celu umożliwienia jak najszybszej reakcji w przyszłości na stwierdzone problemy dotyczące treści zaświadczeń określonych w załącznikach do niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian tych zaświadczeń. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.
- (51) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (52) Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW zostały już zastąpione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE ⁽²⁾, w zakresie zabezpieczania dowodów, w odniesieniu do państw członkowskich związanych tą dyrektywą. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem między państwami członkowskimi, które są nim związane. Niniejsze rozporządzenie powinno również zastąpić decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi, które są nim związane. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia oraz przepisy decyzji ramowej 2006/783/WSiSW powinny zatem nadal mieć zastosowanie nie tylko między państwami członkowskimi, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem, ale także między każdym państwem członkowskim, które nie jest związane niniejszym rozporządzeniem, a każdym państwem członkowskim, które jest nim związane.
- (53) Forma prawna niniejszego aktu nie powinna stanowić precedensu względem przyszłych aktów prawnych Unii w dziedzinie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych w sprawach karnych. Wyboru formy prawnej przyszłych aktów prawnych Unii należy dokonywać ostrożnie, analizując każdy przypadek indywidualnie i uwzględniając między innymi skuteczność aktu prawnego oraz zasady proporcjonalności i pomocniczości.
- (54) Państwa członkowskie powinny zapewniać, aby zgodnie z decyzją Rady 2007/845/WSiSW ⁽³⁾ ich biura ds. odzyskiwania mienia współpracowały ze sobą w celu ułatwienia wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem, które może zostać przedmiotem nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.
- (55) Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Zjednoczone Królestwo powiadomiło o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (56) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje.
- (57) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje,

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy, na mocy których państwo członkowskie uznaje i wykonuje na swoim terytorium nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty wydane przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania w sprawach karnych.
2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przestrzegania praw podstawowych i zasad prawnych zapisanych w art. 6 TUE.
3. Wydając nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, organ wydający zapewnia przestrzeganie zasad konieczności i proporcjonalności.
4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowań w sprawach cywilnych lub administracyjnych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „nakaz zabezpieczenia” oznacza decyzję wydaną lub zatwierdzoną przez organ wydający do celów przeprowadzenia konfiskaty mienia, aby zapobiec zniszczeniu, przetworzeniu, przemieszczeniu, przekazaniu lub pozbyciu się tego mienia;
- 2) „nakaz konfiskaty” oznacza sankcję lub środek prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa, powodujące ostateczne pozbawienie mienia osoby fizycznej lub prawnej;
- 3) „mienie” oznacza mienie każdego rodzaju, materialne lub niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty lub instrumenty prawne potwierdzające prawo do takiego mienia lub prawo z nim związane, które organ wydający uznaje za:
 - a) korzyści pochodzące z przestępstwa albo ich pełną lub częściową równowartość;
 - b) narzędzia służące do popełnienia przestępstwa albo wartość takich narzędzi;
 - c) podlegające konfiskacie poprzez zastosowanie w państwie wydającym uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE; lub
 - d) podlegające konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty, w tym konfiskaty bez prawomocnego wyroku skazującego, na mocy prawa państwa wydającego, po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa;
- 4) „korzyści” oznaczają wszelkie korzyści majątkowe pochodzące, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstwa, przybierające dowolną formę mienia i obejmujące wszelkie korzyści wynikające z ponownego zainwestowania lub przekształcania korzyści bezpośrednich oraz wszelkie wpływy mające wartość;
- 5) „narzędzia” oznaczają każde mienie użyte lub które miało zostać użyte w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa;
- 6) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty;
- 7) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty w celu uznania i wykonania;
- 8) „organ wydający” oznacza:
 - a) w przypadku nakazu zabezpieczenia:
 - (i) sędziego, sąd lub prokuratora właściwych w danej sprawie; lub

- (ii) inny właściwy organ, który został wyznaczony do tej roli przez państwo wydające oraz który jest uprawniony w sprawach karnych do nakazania zabezpieczenia mienia lub do wykonania nakazu zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym. Ponadto, zanim nakaz zabezpieczenia zostanie przekazany organowi wykonującemu, jest on zatwierdzany przez sędziego, sąd lub prokuratora w państwie wydającym po przeanalizowaniu zgodności tego nakazu z warunkami wydawania takich nakazów określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Jeżeli nakaz został zatwierdzony przez sędziego, sąd lub prokuratora, taki inny właściwy organ może być także uznany za organ wydający do celów przekazania nakazu;
- b) w przypadku nakazu konfiskaty – organ, który został wyznaczony do tej roli przez państwo wydające oraz który jest uprawniony w sprawach karnych do wykonania nakazu konfiskaty wydanego przez sąd zgodnie z prawem krajowym;
- 9) „organ wykonujący” oznacza organ, który jest uprawniony do uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i do zapewnienia jego wykonania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz z procedurami, które zgodnie z prawem krajowym mają zastosowanie do zabezpieczania i konfiskaty mienia; w przypadku gdy takie procedury nakładają na sąd wymóg zarejestrowania nakazu i upoważnienia do jego wykonania, organem wykonującym może być organ, który jest uprawniony do wniesienia o taką rejestrację i o takie upoważnienie;
- 10) „osoba, której dotyczy nakaz” oznacza osobę fizyczną lub prawną, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, lub osobę fizyczną lub prawną będącą właścicielem mienia objętego takim nakazem, a także każdą osobę trzecią, na której prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął ten nakaz w świetle prawa państwa wykonującego.

Artykuł 3

Przestępstwa

1. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty są wykonywane bez weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej za czyny, z powodu których wydano takie nakazy, w przypadku gdy czyny te są w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat oraz stanowią – w świetle prawa państwa wydającego – co najmniej jedno z określonych poniżej przestępstw:

- 1) przynależność do organizacji przestępczej;
- 2) terroryzm;
- 3) handel ludźmi;
- 4) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- 5) nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- 6) nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- 7) korupcja;
- 8) nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 ⁽¹⁾;
- 9) pranie dochodów pochodzących z przestępstwa;
- 10) fałszowanie walut, w tym waluty euro;
- 11) przestępczość komputerowa;
- 12) przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin;
- 13) ułatwienie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania;
- 14) zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- 15) nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;
- 16) porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników;
- 17) rasizm i ksenofobia;
- 18) kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni;
- 19) nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

- 20) sprzeniewierzenie cudzego mienia;
- 21) ściąganie haraczy i wymuszanie;
- 22) podrabianie towarów i piractwo;
- 23) fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi;
- 24) fałszowanie środków płatniczych;
- 25) nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost;
- 26) nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
- 27) handel kradzionymi pojazdami;
- 28) zgwałcenie;
- 29) podpalenie;
- 30) przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- 31) bezprawne zajęcie samolotu lub statku;
- 32) sabotaż.

2. W przypadku przestępstw innych niż przestępstwa, o których mowa w ust. 1, państwo wykonujące może uzależnić uznanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty od tego, czy czyny, z powodu których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, stanowią przestępstwo w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od jego znamion oraz sposobu jego określenia w przepisach państwa wydającego.

ROZDZIAŁ II

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW ZABEZPIECZENIA

Artykuł 4

Przekazywanie nakazów zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia, o którym mowa w art. 6, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia.

2. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz zabezpieczenia lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak przetłumaczone, zgodnie z art. 6 ust. 2, musi być jedynie zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia.

3. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub w późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać takie oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

4. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego kwoty pieniężnej, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba wobec której wydano ten nakaz zabezpieczenia, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia temu państwu członkowskiemu.

5. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego określonych składników mienia, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że takie składniki mienia znajdują się w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia temu państwu członkowskiemu.

6. Do zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia:

- a) dołącza się zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazywane zgodnie z art. 14; lub
- b) włącza się instrukcję, zgodnie z którą mienie ma pozostać zabezpieczone w państwie wykonującym do czasu przekazania i wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z art. 14, w którym to przypadku organ wydający wskazuje w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia szacowany termin tego przekazania.

7. W przypadku gdy organ wydający wie o jakichkolwiek osobach, których dotyczy nakaz, informuje o tym organ wykonujący. Organ wydający przekazuje ponadto organowi wykonującemu na jego wniosek wszelkie informacje dotyczące jakichkolwiek roszczeń, które takie osoby, których dotyczy nakaz, mogą mieć względem mienia, w tym wszelkie informacje pozwalające zidentyfikować te osoby.

8. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 24 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany organowi wydającemu, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, w celu ustalenia, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.

9. Jeżeli organ w państwie wykonującym, który otrzymał zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia, nie jest uprawniony do uznania nakazu zabezpieczenia lub do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, organ ten natychmiast przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 5

Przekazywanie nakazu zabezpieczenia państwu wykonującemu lub państwom wykonującym

1. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazuje się na podstawie art. 4 tylko jednemu państwu wykonującemu, chyba że mają zastosowanie ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli:

- a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem zabezpieczenia znajdują się w różnych państwach wykonujących; lub
- b) zabezpieczenie określonego składnika mienia objętego nakazem zabezpieczenia wymagałoby podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym.

3. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku, gdy szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do zabezpieczenia całej kwoty objętej nakazem zabezpieczenia.

Artykuł 6

Standardowe zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia

1. W celu przekazania nakazu zabezpieczenia organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia określone w załączniku I, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.

2. Organ wydający przedkłada organowi wykonującemu tłumaczenie zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia na język urzędowy państwa wykonującego lub na inny język dopuszczony przez dane państwo wykonujące zgodnie z ust. 3.

3. Państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że będzie przyjmować tłumaczenia zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia na jeden lub więcej języków urzędowych Unii niebędących językiem urzędowym tego państwa członkowskiego. Komisja udostępnia oświadczenia wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 7

Uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący uznaje nakaz zabezpieczenia przekazany zgodnie z art. 4 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku krajowego nakazu zabezpieczenia wydanego przez organ państwa wykonującego, chyba że ten organ wykonujący powoła się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 8 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 10.

2. Organ wykonujący składa organowi wydającemu sprawozdanie z wykonania nakazu zabezpieczenia i zamieszcza w nim opis zabezpieczonego mienia oraz, gdy informacja ta jest dostępna, podaje jego szacowaną wartość. Sprawozdanie to jest sporządzane w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, bez zbędnej zwłoki po uzyskaniu przez organ wykonujący informacji o wykonaniu nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 8

Podstawy odmowy uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia tylko wówczas, gdy:
 - a) wykonanie nakazu zabezpieczenia byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - b) w prawie państwa wykonującego istnieje przywilej lub immunitet, który uniemożliwia zabezpieczenie danego mienia lub istnieją przepisy o ustalaniu lub ograniczaniu odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie nakazu zabezpieczenia;
 - c) zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji, o której mowa w ust. 2;
 - d) nakaz zabezpieczenia dotyczy przestępstwa popełnionego, w całości lub w części, poza terytorium państwa wydającego i, w całości lub w części, na terytorium państwa wykonującego, a czyn, w związku z którym wydano nakaz zabezpieczenia, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego;
 - e) w przypadku objętym zakresem stosowania art. 3 ust. 2 czyn, w związku z którym wydano nakaz zabezpieczenia, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat, lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego;
 - f) w wyjątkowych sytuacjach, istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu zabezpieczenia wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, w szczególności prawa do skutecznego środka prawnego, prawa dostępu do bezstronnego sądu lub prawa do obrony.
2. W każdym z przypadków, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia, czy to w całości czy w części, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz, w stosownych przypadkach, występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
3. Każda decyzja o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
4. Jeżeli organ wykonujący uznał nakaz zabezpieczenia, jednak w trakcie jego wykonywania powziął wiadomość, że jedna z podstaw odmowy uznania lub wykonania znajduje zastosowanie, natychmiast kontaktuje się on, wszelkimi odpowiednimi metodami, z organem wydającym w celu omówienia, jakie stosowne środki należy podjąć. Na tej podstawie organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu nakazu zabezpieczenia. Jeżeli w następstwie takich rozmów nie uda się znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może postanowić o wstrzymaniu wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 9

Terminy uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia

1. Po otrzymaniu zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia oraz wykonuje nakaz zabezpieczenia niezwłocznie i równie szybko, i tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych.
2. W przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że nakaz zabezpieczenia ma zostać wykonany w konkretnym terminie, organ wykonujący uwzględnia to w możliwie największym stopniu. W przypadku gdy organ wydający wskazał, że między zaangażowanymi państwami członkowskimi konieczna jest koordynacja, organ wykonujący i organ wydający koordynują swoje działania, aby porozumieć się w sprawie daty wykonania nakazu zabezpieczenia. Jeżeli osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie daty wykonania nakazu zabezpieczenia, uwzględniając w możliwie największym stopniu interes organu wydającego.
3. Bez uszczerbku dla ust. 5, w przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że konieczne jest natychmiastowe zabezpieczenie, gdyż istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone lub ze względów proceduralnych, lub związanych z postępowaniem przygotowawczym w państwie wydającym, organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od otrzymania nakazu. W terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia takiej decyzji organ wykonujący podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu.

4. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.
5. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminów określonych w ust. 3, organ wykonujący natychmiast informuje o tym w dowolny sposób organ wydający, podając przyczyny, z powodu których dotrzymanie tych terminów nie było możliwe, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego harmonogramu uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia.
6. Upływ terminów, o których mowa w ust. 3, nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku niezwłocznego podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia ani z obowiązku niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 10

Odroczenie wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może odroczyć wykonanie nakazu zabezpieczenia przekazanego zgodnie z art. 4 w przypadku gdy:
 - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
 - b) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem zabezpieczenia, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu wycofania tego obowiązującego nakazu; lub
 - c) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem wydanym w trakcie innego postępowania w państwie wykonującym, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do czasu wycofania tego obowiązującego nakazu; jednak niniejsza litera ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy ten obowiązujący nakaz miałby na podstawie prawa krajowego pierwszeństwo przed późniejszymi krajowymi nakazami zabezpieczenia wydanymi w sprawach karnych.
2. Organ wykonujący natychmiast powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu zabezpieczenia, podając podstawy odroczenia oraz, o ile to możliwe, spodziewany okres odroczenia.
3. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący natychmiast podejmuje środki konieczne w celu wykonania nakazu zabezpieczenia oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 11

Poufność

1. Podczas wykonywania nakazu zabezpieczenia organ wydający i organ wykonujący należycie uwzględniają poufny charakter postępowania przygotowawczego, w ramach którego wydano dany nakaz zabezpieczenia.
2. Z wyjątkiem zakresu, w jakim jest to konieczne do wykonania nakazu zabezpieczenia, organ wykonujący zapewnia poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia zgodnie ze swoim prawem krajowym. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu, natychmiast po wykonaniu nakazu zabezpieczenia organ wykonujący informuje o tym osoby, których dotyczy nakaz, zgodnie z art. 32.
3. W celu ochrony toczącego się postępowania przygotowawczego organ wydający może zwrócić się do organu wykonującego o odroczenie poinformowania osób, których dotyczy nakaz – na podstawie art. 32 – o wykonaniu nakazu zabezpieczenia. Natychmiast po ustaniu konieczności odroczenia poinformowania osób, których dotyczy nakaz, w celu ochrony toczącego się postępowania przygotowawczego, organ wydający informuje o tym organ wykonujący, tak aby organ wykonujący mógł poinformować osoby, których dotyczy nakaz – zgodnie z art. 32 – o wykonaniu nakazu zabezpieczenia.
4. Jeżeli organ wykonujący nie może spełnić wymogów dotyczących poufności określonych w niniejszym artykule, natychmiast i, o ile to możliwe, przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia, powiadamia o tym organ wydający.

Artykuł 12

Okres obowiązywania nakazów zabezpieczenia

1. Mienie objęte nakazem zabezpieczenia pozostaje zabezpieczone w państwie wykonującym do momentu, gdy właściwy organ tego państwa ostatecznie odpowie na nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 14 lub gdy organ wydający powiadomi organ wykonujący o wszelkich decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz staje się niewykonalny lub zostaje wycofany, zgodnie z art. 27 ust. 1.

2. Organ wykonujący może, uwzględniając okoliczności danej sprawy, zwrócić się do organu wydającego z uzasadnionym wnioskiem o ograniczenie okresu, przez jaki mienie ma być zabezpieczone. Taki wniosek, zawierający wszelkie odpowiednie informacje uzupełniające, przekazuje się w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wydającemu ustalić autentyczność wniosku. Rozpatrując taki wniosek, organ wydający uwzględnia wszystkie interesy, w tym interesy organu wykonującego. Organ wydający odpowiada na wniosek jak najszybciej. Jeżeli organ wydający nie zgadza się na takie ograniczenie okresu, powiadamia organ wykonujący o powodach braku zgody. W takim przypadku mienie pozostaje zabezpieczone zgodnie z ust. 1. Jeżeli organ wydający nie odpowie na wniosek w ciągu sześciu tygodni od jego otrzymania, organ wykonujący przestaje być zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 13

Niemożliwość wykonania nakazu zabezpieczenia

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu zabezpieczenia, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku konsultuje się z nim.
3. Niewykonanie nakazu zabezpieczenia na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy:
 - a) mienie już zostało skonfiskowane;
 - b) mienie zaginęło;
 - c) mienie zostało zniszczone;
 - d) mienia nie znaleziono w miejscu wskazanym w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia; lub
 - e) mienia nie znaleziono, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono jego lokalizację mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.
4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, może wykonać nakaz zabezpieczenia bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia skontaktuje się z organem wydającym w celu potwierdzenia, że nakaz zabezpieczenia wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można zabezpieczyć mienie o równoważnej wartości, organ wykonujący nie jest zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia, jeżeli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3, a nie ma mienia o równoważnej wartości, które można zabezpieczyć.

ROZDZIAŁ III

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW KONFISKATY

Artykuł 14

Przekazywanie nakazów konfiskaty

1. Nakaz konfiskaty przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego konfiskaty. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty, o którym mowa w art. 17, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia dotyczącego konfiskaty.
2. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz konfiskaty lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak przetłumaczone, zgodnie z art. 17 ust. 2, musi być jedynie zaświadczenie dotyczące konfiskaty.
3. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub w późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać takie oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.
4. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba wobec której wydano ten nakaz konfiskaty, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty temu państwu członkowskiemu.

5. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego określonych składników mienia, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że takie składniki mienia znajdują się w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty temu państwu członkowskiemu.
6. W przypadku gdy organ wydający wie o jakichkolwiek osobach, których dotyczy nakaz, informuje o tym organ wykonujący. Organ wydający przekazuje ponadto organowi wykonującemu na jego wniosek wszelkie informacje dotyczące jakichkolwiek roszczeń, które takie osoby, których dotyczy nakaz, mogą mieć względem mienia, w tym wszelkie informacje pozwalające zidentyfikować te osoby.
7. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 24 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany organowi wydającemu, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, w celu ustalenia, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
8. Jeżeli organ w państwie wykonującym, który otrzymał zaświadczenie dotyczące konfiskaty, nie jest uprawniony do uznania nakazu konfiskaty lub do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, organ ten natychmiast przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 15

Przekazywanie nakazu konfiskaty państwu wykonującemu lub państwom wykonującym

1. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazuje się, na podstawie art. 14, tylko jednemu państwu wykonującemu, chyba że mają zastosowanie ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.
2. W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli:
 - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem konfiskaty znajdują się w różnych państwach wykonujących; lub
 - b) konfiskata określonego składnika mienia objętego nakazem konfiskaty wymagałaby podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym.
3. W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku gdy:
 - a) dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie niniejszego rozporządzenia; lub
 - b) szacowana wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do konfiskaty całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

Artykuł 16

Skutki przekazania nakazów konfiskaty

1. Przekazanie nakazu konfiskaty, zgodnie z art. 14 i 15, nie ogranicza prawa państwa wydającego do wykonania nakazu.
2. Całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej nie może przekroczyć określonej w nim kwoty maksymalnej, niezależnie od tego, czy nakaz ten przekazany został jednemu, czy kilku państwom wykonującym.
3. Organ wydający natychmiast informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, jeżeli:
 - a) uzna, że istnieje ryzyko konfiskaty kwoty przekraczającej kwotę maksymalną, w szczególności na podstawie informacji otrzymanych od organu wykonującego zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b);
 - b) nakaz konfiskaty wykonano w całości lub w części w państwie wydającym lub w innym państwie wykonującym, w której to sytuacji organ wydający określa kwotę, w stosunku do której nakazu konfiskaty jeszcze nie wykonano; lub
 - c) po przekazaniu zaświadczenia dotyczącego konfiskaty zgodnie z art. 14 organ państwa wydającego otrzymuje wszelkie kwoty pieniężne zapłacone na poczet nakazu konfiskaty.

Jeżeli zastosowanie ma akapit pierwszy lit. a), organ wydający informuje jak najszybciej organ wykonujący o ustaniu ryzyka, o którym mowa w tej literze.

Artykuł 17

Standardowe zaświadczenie dotyczące konfiskaty

1. W celu przekazania nakazu konfiskaty organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące konfiskaty określone w załączniku II, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.
2. Organ wydający przedkłada organowi wykonującemu tłumaczenie zaświadczenia dotyczącego konfiskaty na jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na inny język dopuszczony przez państwo wykonujące zgodnie z ust. 3.
3. Państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że będzie przyjmować tłumaczenia zaświadczeń dotyczących konfiskaty na jeden lub więcej języków urzędowych Unii niebędących językiem urzędowym tego państwa członkowskiego. Komisja udostępnia oświadczenia wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 18

Uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący uznaje nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 14 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku krajowego nakazu konfiskaty wydanego przez organ państwa wykonującego, chyba że ten organ wykonujący powoła się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 19 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 21.
2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika mienia, organ wydający i organ wykonujący mogą – jeżeli jest to przewidziane w prawie państwa wydającego – uzgodnić, że konfiskata w państwie wykonującym może zostać wykonana w drodze konfiskaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia, które miało zostać skonfiskowane.
3. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, a organ wykonujący nie jest w stanie uzyskać zapłaty tej kwoty, wykonuje on nakaz konfiskaty zgodnie z ust. 1 w stosunku do każdego dostępnego do tego celu składnika mienia. W razie konieczności organ wykonujący przelicza kwotę pieniężną podlegającą konfiskacie na walutę państwa wykonującego według dziennego kursu wymiany euro publikowanego w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* na dzień wydania nakazu konfiskaty.
4. Każda część kwoty pieniężnej odzyskana na podstawie nakazu konfiskaty w innym państwie niż państwo wykonujące podlega w całości odliczeniu od kwoty, która ma zostać skonfiskowana w państwie wykonującym.
5. W przypadku gdy organ wydający wydał nakaz konfiskaty, ale nie wydał nakazu zabezpieczenia, organ wykonujący może, w ramach środków przewidzianych w ust. 1, z własnej inicjatywy postanowić o zabezpieczeniu danego mienia zgodnie ze swoim prawem krajowym, do celów późniejszego wykonania nakazu konfiskaty. W takim przypadku organ wykonujący niezwłocznie i, o ile to możliwe, przed zabezpieczeniem danego mienia, informuje o tym organ wydający.
6. Jak najszybciej po zakończeniu wykonywania nakazu konfiskaty organ wykonujący informuje organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o wyniku wykonania.

Artykuł 19

Podstawy odmowy uznania i wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty tylko wówczas, gdy:
 - a) wykonanie nakazu konfiskaty byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - b) w prawie państwa wykonującego istnieje przywilej lub immunitet, który uniemożliwia konfiskatę danego mienia lub istnieją przepisy o ustalaniu lub ograniczaniu odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie nakazu konfiskaty;
 - c) zaświadczenie dotyczące konfiskaty jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji, o której mowa w ust. 2;

- d) nakaz konfiskaty dotyczy przestępstwa popełnionego, w całości lub w części, poza terytorium państwa wydającego i, w całości lub w części, na terytorium państwa wykonującego, a czyn, w związku z którym wydano nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego;
 - e) w świetle prawa państwa wykonującego wykonanie nakazu konfiskaty nie jest możliwe ze względu na prawa osób, których dotyczy nakaz, w tym gdy brak możliwości wykonania nakazu wynika z zastosowania środków zaskarżenia zgodnie z art. 33;
 - f) w przypadku objętym zakresem stosowania art. 3 ust. 2, czyn, w związku z którym wydano nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat, lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak uznania lub wykonania nakazu konfiskaty na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego;
 - g) według zaświadczenia dotyczącego konfiskaty osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty stwierdza się, że zgodnie z dalszymi wymogami procesowymi określonymi w prawie państwa wydającego, dana osoba:
 - (i) została wezwana osobiście w odpowiednim terminie i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób pozwalający jednoznacznie stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie i została poinformowana w odpowiednim terminie, że taki nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez nią na rozprawie;
 - (ii) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę albo z urzędu do tego, aby bronić tę osobę na rozprawie, i obrońca ten rzeczywiście bronił ją na rozprawie; lub
 - (iii) po doręczeniu jej nakazu konfiskaty i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba miałaby prawo uczestniczyć i które pozwoliłyby na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby prowadzić do uchylecia pierwotnego nakazu konfiskaty, wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty lub nie wystąpiła w stosownym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;
 - h) w wyjątkowych sytuacjach, istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu konfiskaty wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, w szczególności prawa do skutecznego środka prawnego, prawa dostępu do bezstronnego sądu lub prawa do obrony.
2. W każdym z przypadków, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty, czy to w całości czy w części, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz, w stosownych przypadkach, występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
3. Każda decyzja o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 20

Terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i – nie naruszając ust. 4 – nie później niż w terminie 45 dni od otrzymania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty.
2. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
3. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 21, organ wykonujący podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i przynajmniej równie szybko, i tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych.
4. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 1, organ wykonujący niezwłocznie informuje o tym w dowolny sposób organ wydający, podając przyczyny, z powodu których dotrzymanie tego terminu nie było możliwe, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego harmonogramu uznania i wykonania nakazu konfiskaty.

5. Upływ terminu, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku niezwłocznego podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty ani z obowiązku niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 21

Odroczenie wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może odroczyć uznanie lub wykonanie nakazu konfiskaty przekazanego zgodnie z art. 14 w przypadku gdy:
 - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych, w której to sytuacji wykonanie nakazu konfiskaty może zostać odroczone do momentu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
 - b) w przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej – organ wykonujący uzna, że istnieje ryzyko, iż z powodu jednoczesnego wykonania tego nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim, całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania tego nakazu konfiskaty mogłaby znacznie przekroczyć kwotę określoną w tym nakazie;
 - c) dane mienie jest już w państwie wykonującym przedmiotem toczącego się postępowania mającego na celu konfiskatę; lub
 - d) wniesiono środek zaskarżenia, o którym mowa w art. 33.
2. Niezależnie od art. 18 ust. 5, na czas odroczenia wykonania nakazu konfiskaty właściwy organ państwa wykonującego podejmuje wszelkie środki, które podjąłby w podobnej sprawie krajowej, w celu zapobieżenia niedostępności mienia do celów wykonania nakazu konfiskaty.
3. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu konfiskaty, podając podstawy odroczenia oraz, o ile to możliwe, spodziewany okres odroczenia.
4. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący niezwłocznie podejmuje środki konieczne w celu wykonania nakazu konfiskaty oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 22

Niemożliwość wykonania nakazu konfiskaty

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu konfiskaty, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku konsultuje się z nim, uwzględniając także możliwości przewidziane w art. 18 ust. 2 lub 3.
3. Niewykonanie nakazu konfiskaty na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy:
 - a) mienie już zostało skonfiskowane;
 - b) mienie zaginęło;
 - c) mienie zostało zniszczone;
 - d) mienia nie znaleziono w miejscu wskazanym w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty; lub
 - e) mienia nie znaleziono, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono jego lokalizację mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.
4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, może wykonać nakaz konfiskaty bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia dotyczącego konfiskaty, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu konfiskaty skontaktuje się z organem wydającym w celu potwierdzenia, że nakaz konfiskaty wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można skonfiskować mienie o równoważnej wartości, organ wykonujący nie jest zobowiązany do wykonania nakazu konfiskaty, jeżeli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3, a nie ma mienia o równoważnej wartości, które można skonfiskować.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 23

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty podlega prawu państwa wykonującego, a organy tego państwa są jedynymi uprawnionymi do decydowania o procedurze wykonania nakazu oraz wszelkich związanych z tym środkach.
2. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydane wobec osoby prawnej wykonuje się nawet wówczas, gdy państwo wykonujące nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.
3. Niezależnie od art. 18 ust. 2 i 3, państwo wykonujące nie może bez zgody państwa wydającego nałożyć środków alternatywnych wobec nakazu zabezpieczenia przekazanego na podstawie art. 4 lub nakazu konfiskaty przekazanego na podstawie art. 14.

Artykuł 24

Powiadamianie o właściwych organach

1. Do dnia 19 grudnia 2020 r. każde państwo członkowskie informuje Komisję o organie lub organach w rozumieniu definicji zawartych w art. 2 pkt 8 i 9, które to organy są właściwe na mocy jego prawa, w przypadkach gdy dane państwo członkowskie jest odpowiednio państwem wydającym lub państwem wykonującym.
2. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć, jeżeli wymaga tego struktura jego wewnętrznego systemu prawnego, co najmniej jeden organ centralny, który będzie odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia i zaświadczeń dotyczących konfiskaty oraz za wspomaganie właściwych organów tego państwa. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o wszystkich organach wyznaczonych w tym celu.
3. Komisja udostępnia informacje otrzymane na podstawie niniejszego artykułu wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 25

Komunikacja

1. W razie konieczności organ wydający i organ wykonujący niezwłocznie konsultują się ze sobą, za pośrednictwem wszelkich odpowiednich sposobów komunikacji, w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Wszelka komunikacja, w tym przekazywanie wiadomości mających na celu rozwiązanie trudności dotyczących przekazywania dokumentów niezbędnych do wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty albo dotyczących ustalania autentyczności tych dokumentów, odbywa się w drodze bezpośrednich kontaktów między organem wydającym a organem wykonującym oraz – jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 24 ust. 2 – odbywa się, w stosownych przypadkach, przy udziale tego organu centralnego.

Artykuł 26

Wielość nakazów

1. Jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty od różnych państw członkowskich wydane wobec tej samej osoby, a osoba ta nie posiada w tym państwie wykonującym wystarczającego mienia, aby możliwe było wykonanie wszystkich nakazów, lub jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty dotyczące tego samego składnika mienia, organ wykonujący podejmuje decyzję, które z tych nakazów wykonać zgodnie z prawem państwa wykonującego, bez uszczerbku dla możliwości odroczenia wykonania nakazu konfiskaty na podstawie art. 21.
2. Podejmując decyzję, organ wykonujący, o ile to możliwe, priorytetowo traktuje interes ofiar przestępstwa. Uwzględnia także inne istotne okoliczności, w tym:
 - a) czy mienie jest już zabezpieczone;
 - b) daty wydania i przekazania poszczególnych nakazów;

- c) stopień powagi przestępstwa, z którym związany jest dany nakaz; oraz
- d) miejsce popełnienia przestępstwa.

Artykuł 27

Zakończenie wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty przestaje być wykonalny lub traci ważność organ wydający niezwłocznie wycofuje nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty.
2. Organ wydający natychmiast informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie o wycofaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty oraz o wszelkich decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty zostają wycofane.
3. Organ wykonujący kończy wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w zakresie w jakim nakaz nie został jeszcze wykonany, jak tylko uzyska od organu wydającego informacje przewidziane w ust. 2. Organ wykonujący bez zbędnej zwłoki przesyła państwu wydającemu, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, potwierdzenie zakończenia wykonania.

Artykuł 28

Zarządzanie i rozporządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem

1. Zarządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem podlega prawu państwa wykonującego.
2. Państwo wykonujące zarządza zabezpieczonym lub skonfiskowanym mieniem, dążąc do zapobieżenia utraty jego wartości. W tym celu państwo wykonujące, z uwzględnieniem art. 10 dyrektywy 2014/42/UE, może sprzedać lub przekazać zabezpieczone mienie.
3. Zabezpieczone mienie i środki pieniężne uzyskane po sprzedaży takiego mienia zgodnie z ust. 2 pozostają w państwie wykonującym aż do przekazania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty i wykonania nakazu konfiskaty, bez uszczerbku dla możliwości zwrotu mienia na podstawie art. 29.
4. Państwo wykonujące nie jest zobowiązane do sprzedaży ani zwrotu objętych nakazem konfiskaty określonych składników mienia, które są dobrami kultury, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE ⁽¹⁾. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek zwrotu dóbr kultury na podstawie tej dyrektywy.

Artykuł 29

Zwrot zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ wydający zamieszcza informację o tej decyzji w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia lub w późniejszym terminie przekazuje informację o tej decyzji organowi wykonującemu.
2. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki, aby zapewnić, by po zabezpieczeniu dane mienie zostało jak najszybciej zwrócone ofierze przestępstwa, zgodnie z przepisami proceduralnymi państwa wykonującego, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego, pod warunkiem że:
 - a) prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie jest przedmiotem sporu;
 - b) mienie to nie jest niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonującym; oraz
 - c) nie narusza się praw osób, których dotyczy nakaz.

Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy mienie zostaje bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa.

3. W przypadku gdy organ wykonujący nie może stwierdzić, że warunki przewidziane w ust. 2 są spełnione, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym w celu znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może podjąć decyzję o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych nielegalnie z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1).

Artykuł 30

Rozporządzenie skonfiskowanym mieniem lub środkami pieniężnymi uzyskanymi po jego sprzedaży

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie skonfiskowanego mienia ofierze przestępstwa albo o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, organ wydający zamieszcza informację o tej decyzji w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty lub w późniejszym terminie przekazuje informację o tej decyzji organowi wykonującemu.
2. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o zwrocie skonfiskowanego mienia ofierze przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki, aby zapewnić, by po skonfiskowaniu dane mienie zostało jak najszybciej zwrócone ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy mienie zostaje bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa.
3. Jeżeli organ wykonujący nie ma możliwości zwrotu mienia ofierze przestępstwa zgodnie z ust. 2, ale w wyniku wykonania nakazu konfiskaty względem tego mienia uzyskano środki pieniężne, odpowiednią kwotę przekazuje się tytułem zwrotu ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy środki pieniężne zostają bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.
4. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, i w wyniku wykonania nakazu konfiskaty uzyskano środki pieniężne, odpowiednią kwotę, w zakresie w jakim nie przekracza ona kwoty wskazanej w zaświadczeniu, przekazuje się tytułem odszkodowania ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający w przypadku gdy środki pieniężne zostają bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.
5. Jeżeli w państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie zwrotu mienia ofierze przestępstwa lub odszkodowania dla ofiary przestępstwa, organ wydający informuje o tym organ wykonujący. Do czasu, aż organ wykonujący otrzyma informację o decyzji o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, państwo wykonujące wstrzymuje się od rozporządzenia skonfiskowanym mieniem, nawet jeżeli nakaz konfiskaty został już wykonany.
6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5, mieniem innym niż środki pieniężne, uzyskanym w wyniku wykonania nakazu konfiskaty, rozporządza się zgodnie z poniższymi zasadami:
 - a) mienie może zostać sprzedane, w której to sytuacji dochodami ze sprzedaży rozporządza się zgodnie z ust. 7;
 - b) mienie może zostać przekazane państwu wydającemu, pod warunkiem że – jeżeli nakaz konfiskaty obejmuje kwotę pieniężną – organ wydający wyraził zgodę na przekazanie mienia państwu wydającemu;
 - c) z zastrzeżeniem lit. d), w przypadku gdy nie można zastosować lit. a) ani b), mieniem można rozporządzić w inny sposób, zgodnie z prawem państwa wykonującego; lub
 - d) mienie może zostać wykorzystane w interesie publicznym lub do celów społecznych w państwie wykonującym, zgodnie z jego prawem, jeżeli wyraziło na to zgodę państwo wydające.
7. O ile nakazowi konfiskaty nie towarzyszy decyzja o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa na podstawie ust. 1–5 lub o ile zaangażowane państwa członkowskie nie ustalą inaczej, państwo wykonujące rozporządza środkami pieniężnymi uzyskanymi w wyniku wykonania nakazu konfiskaty w następujący sposób:
 - a) jeżeli kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty wynosi nie więcej niż 10 000 EUR, przypada ona państwu wykonującemu; albo
 - b) jeżeli kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty przekracza 10 000 EUR, państwo wykonujące przekazuje 50 % tej kwoty państwu wydającemu.

Artykuł 31

Koszty

1. Każde państwo członkowskie ponosi własne koszty wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących rozporządzania skonfiskowanym mieniem określonych w art. 28.
2. Organ wykonujący może zaproponować organowi wydającemu podział kosztów, jeżeli przed wykonaniem albo po wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty okazuje się, że wykonanie nakazu pociągałoby za sobą duże lub wyjątkowe koszty.

Do takich propozycji załącza się szczegółową analizę kosztów poniesionych przez organ wykonujący. Po przedstawieniu takiej propozycji organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą. W stosownych przypadkach konsultacje te może ułatwiać Eurojust.

Konsultacje lub przynajmniej ich wynik rejestruje się w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 32

Obowiązek przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz

1. Bez uszczerbku dla art. 11 po wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub po podjęciu decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wykonujący, zgodnie z procedurami przewidzianymi w jego prawie krajowym i w możliwie największym zakresie, niezwłocznie informuje osoby, których dotyczy nakaz i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu i o takiej decyzji.
2. W ramach informacji, które mają zostać przekazane zgodnie z ust. 1, wskazuje się nazwę organu wydającego oraz środki zaskarżenia przewidziane w prawie państwa wykonującego. Informacje zawierają także co najmniej skrótowy opis powodów wydania tego nakazu.
3. W stosownych przypadkach organ wykonujący może zwrócić się do organu wydającego o pomoc w wykonywaniu zadań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 33

Środki zaskarżenia w państwie wykonującym przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. Osobom, których dotyczy nakaz, przysługuje w państwie wykonującym prawo do skutecznych środków zaskarżenia przeciwko decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia wydanych na podstawie art. 7 oraz decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazów konfiskaty wydanych na podstawie art. 18. Prawa do środków zaskarżenia dochodzi się przed sądem w państwie wykonującym zgodnie z jego prawem. W przypadku nakazów konfiskaty, wniesienie środka zaskarżenia może mieć skutek zawieszający, jeżeli przewiduje tak prawo państwa wykonującego.
2. Merytoryczne podstawy wydania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty nie mogą być przedmiotem zaskarżenia przed sądem państwa wykonującego.
3. Właściwy organ państwa wydającego jest informowany o wszelkich środkach zaskarżenia wniesionych zgodnie z ust. 1.
4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla stosowania w państwie wydającym środków zabezpieczających i środków zaskarżenia zgodnie z art. 8 dyrektywy 2014/42/UE.

Artykuł 34

Zwrot kosztów

1. Jeżeli państwo wykonujące zgodnie ze swoim prawem ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobie, której dotyczy nakaz, wynikające z wykonania nakazu zabezpieczenia przekazanego mu na podstawie art. 4 lub nakazu konfiskaty przekazanego mu na podstawie art. 14, państwo wydające zwraca państwu wykonującemu wszelkie kwoty zapłacone tytułem odszkodowania tej osobie, której dotyczy nakaz. W przypadku jednak gdy państwo wydające może udowodnić państwu wykonującemu, że szkoda lub jej część powstała wyłącznie wskutek działania państwa wykonującego, państwo wydające i państwo wykonujące ustalają między sobą wysokość kwoty, która ma zostać zwrócona.
2. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich dotyczących roszczeń odszkodowawczych osób fizycznych lub prawnych.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Dane statystyczne

1. Państwa członkowskie systematycznie gromadzą kompleksowe dane statystyczne uzyskiwane od właściwych organów. Państwa członkowskie utrzymują te dane oraz co roku przesyłają je Komisji. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE, dane statystyczne zawierają liczbę otrzymanych przez dane państwo członkowskie od innych państw członkowskich nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, które zostały uznane i wykonane oraz których uznania i wykonania odmówiono.

2. Państwa członkowskie przesyłają również Komisji co roku następujące dane statystyczne, jeżeli takie dane są dostępne na szczeblu centralnym w danym państwie członkowskim:

- a) liczbę przypadków, w których ofiara przestępstwa otrzymała odszkodowanie lub w których zwrócono jej mienie uzyskane w drodze wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz
- b) średni czas niezbędny do wykonania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Zmiany zaświadczenia i formularza

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 37 dotyczących wszelkich zmian w zaświadczeniach określonych w załącznikach I i II. Takie zmiany muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem i nie mogą na nie wpływać.

Artykuł 37

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 36, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 19 grudnia 2020 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 36, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 36 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 38

Sprawozdawczość i przegląd

Do dnia 20 grudnia 2025 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym na temat:

- a) możliwości składania i wycofywania przez państwa członkowskie oświadczeń przewidzianych w art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2;
- b) współzależności między przestrzeganiem praw podstawowych a wzajemnym uznawaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty;
- c) stosowania art. 28, 29 i 30 w odniesieniu do zarządzania i rozporządzania zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem oraz zwrotu mienia ofiarom przestępstw i odszkodowań dla ofiar przestępstw.

Artykuł 39

Zastąpienie

Niniejsze rozporządzenie zastępuje przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW, w zakresie zabezpieczania mienia, między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia 19 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie zastępuje decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia 19 grudnia 2020 r.

W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszym rozporządzeniem, odesłania do decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia oraz odesłania do decyzji ramowej 2006/783/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia i zaświadczeń dotyczących konfiskaty przekazanych od dnia 19 grudnia 2020 r.
2. Zaświadczenia dotyczące zabezpieczenia i zaświadczenia dotyczące konfiskaty przekazane przed dniem 19 grudnia 2020 r. nadal podlegają decyzjom ramowym 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem, aż do ostatecznego wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.

Artykuł 41

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 19 grudnia 2020 r.

Jednak art. 24 stosuje się od dnia 18 grudnia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ZABEZPIECZENIA

CZĘŚĆ A:

Państwo wydające:

Organ wydający:

Organ zatwierdzający (jeżeli dotyczy):

Państwo wykonujące:

Organ wykonujący (jeżeli jest znany):

CZĘŚĆ B: Tryb pilny/wniosek o wykonanie w konkretnym terminie

1. Proszę wskazać podstawy wykonania nakazu w trybie pilnym:

- ☐ Istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone, mianowicie:

.....

- ☐ Jest to konieczne z następujących względów proceduralnych lub związanych z postępowaniem przygotowawczym w państwie wydającym:

.....

2. Data wykonania:

- ☐ Wniesiono o wykonanie nakazu w dniu:

- ☐ Między zaangażowanymi państwami członkowskimi konieczna jest koordynacja

Uzasadnienie tego wniosku:

.....

CZĘŚĆ C: Osoby, których dotyczy nakaz

Tożsamość osoby, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia, lub osoby będącej właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia (jeżeli nakaz dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje o każdej z nich):

1. Dane identyfikacyjne

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu(-ów) tożsamości (dowodu osobistego lub paszportu) (jeżeli są dostępne):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

Język lub języki zrozumiałe dla osoby, której dotyczy nakaz:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

- ☐ osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia

- ☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

Siedziba statutowa:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres:

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

☐ osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia

2. Proszę podać adres miejsca, w którym ma być wykonany nakaz zabezpieczenia, jeżeli jest inny od adresu podanego powyżej:

.....

3. Osoby trzecie, na których prawa względem mienia objętego nakazem zabezpieczenia bezpośrednio wpłynął ten nakaz (tożsamość i podstawy):

.....

.....

4. Proszę podać wszelkie inne informacje, którą pomogą wykonać nakaz zabezpieczenia:

.....

CZĘŚĆ D: Informacje o mieniu, którego dotyczy nakaz

1. Proszę wskazać, czy nakaz dotyczy:

☐ kwoty pieniężnej☐ określonego składnika lub składników mienia (materialnego lub niematerialnego, ruchomego lub nieruchomego)☐ mienia o równoważnej wartości (w przypadku konfiskaty równowartości)

2. Jeżeli nakaz dotyczy kwoty pieniężnej lub mienia o wartości równoważnej tej kwocie pieniężnej:

— Kwota podlegająca egzekucji w państwie wykonującym (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

— Całkowita kwota objęta nakazem (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

Informacje dodatkowe:

— Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba, której dotyczy nakaz, posiada mienie/uzyskuje dochody w państwie wykonującym:

.....

— Opis mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (w miarę możliwości):

.....

— Dokładna lokalizacja mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):

.....

— Dane rachunku bankowego osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli jest znany):

.....

3. Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika lub określonych składników mienia lub mienia o wartości równoważnej takim składnikom:

Podstawy przekazania nakazu państwu wykonującemu:

☐ określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym☐ określony składnik lub określone składniki mienia są zarejestrowane w państwie wykonującym

- ☐ organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia objętego nakazem w całości lub w części znajdują się w państwie wykonującym.

Informacje dodatkowe:

- Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym:
.....
- Opis składnika mienia:
.....
- Lokalizacja składnika mienia (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):
.....
- Inne istotne informacje (np. wyznaczenie nadzorca sądowego):
.....

CZĘŚĆ E: Podstawy wydania nakazu zabezpieczenia

1. Streszczenie faktów

Proszę uzasadnić wydanie nakazu zabezpieczenia, w tym:

- streścić odnośne fakty, podać opis przestępstwa lub przestępstw:
.....
.....
- wskazać obecny etap postępowania przygotowawczego:
.....
.....
- wskazać podstawy zabezpieczenia:
.....
.....
- podać inne istotne informacje:
.....
.....

2. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi został wydany nakaz zabezpieczenia, i mające zastosowanie przepisy:

.....
.....

3. Czy przestępstwo, w związku z którym został wydany nakaz zabezpieczenia, jest w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat i figuruje w poniższym wykazie przestępstw? (proszę zaznaczyć właściwe pole) W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kilku przestępstw, proszę oznaczyć je w poniższym wykazie numerami odpowiadającymi numerom przestępstw opisanych w pkt 1 i 2 powyżej.

- ☐ przynależność do organizacji przestępczej
- ☐ terroryzm
- ☐ handel ludźmi
- ☐ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca
- ☐ nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
- ☐ nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- ☐ korupcja
- ☐ nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie (UE) 2017/1371
- ☐ pranie dochodów pochodzących z przestępstwa
- ☐ fałszowanie walut, w tym waluty euro
- ☐ przestępczość komputerowa

- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- ☐ ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
- ☐ zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- ☐ nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi
- ☐ porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników
- ☐ rasizm i ksenofobia
- ☐ kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
- ☐ nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- ☐ sprzeniewierzenie cudzego mienia
- ☐ ściąganie haraczy i wymuszanie
- ☐ podrabianie towarów i piractwo
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
- ☐ fałszowanie środków płatniczych
- ☐ nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
- ☐ nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- ☐ handel kradzionymi pojazdami
- ☐ zgwałcenie
- ☐ podpalenie
- ☐ przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
- ☐ bezprawne zajęcie samolotu lub statku
- ☐ sabotaż

4. Inne istotne informacje (np. związek między mieniem a przestępstwem):

CZĘŚĆ F: Poufny charakter nakazu lub wnioszek o dokonanie konkretnych formalności

☐ Konieczność zachowania poufnego charakteru informacji zawartych w nakazie po jego wykonaniu:

☐ Konieczność dokonania konkretnych formalności w momencie wykonania nakazu:

CZĘŚĆ G: Jeżeli zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, proszę podać następujące informacje:

1. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano następującemu innemu państwu wykonującemu lub następującym innym państwom wykonującym (państwo i organ):

2. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, ponieważ:

W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy określonych składników mienia:

- ☐ Istnieje przypuszczenie, że poszczególne składniki mienia objęte nakazem znajdują się w różnych państwach wykonujących
- ☐ Zabezpieczenie określonego składnika mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym

W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kwoty pieniędzy:

- ☐ Szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do zabezpieczenia całej kwoty objętej nakazem
- ☐ Inne szczególne potrzeby:

3. Wartość mienia (jeżeli jest znana) w każdym z państw wykonujących:

.....

4. Jeżeli zabezpieczenie określonego składnika lub określonych składników mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym, proszę opisać działania wymagane w państwie wykonującym:

.....

CZĘŚĆ H: Związek z wcześniejszymi nakazami zabezpieczenia lub innymi nakazami i wnioskami

Proszę wskazać, czy przedmiotowy nakaz zabezpieczenia ma związek z wcześniejszymi nakazami lub wnioskami (np. nakazem zabezpieczenia, europejskim nakazem dochodzeniowym, europejskim nakazem aresztowania lub wzajemną pomocą prawną). W stosownym przypadku proszę podać następujące informacje pozwalające zidentyfikować poprzedni nakaz lub wniosek:

— Rodzaj nakazu/wniosku:

.....

— Data wydania:

.....

— Organ, do którego nakaz/wniosek został przekazany:

.....

— Sygnatura nadana przez organ wydający:

.....

— Sygnatura(-y) nadana(-e) przez organ lub organy wykonujące:

.....

CZĘŚĆ I: Konfiskata

Proszę wskazać, czy:

☐ do niniejszego zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia załączono zaświadczenie dotyczące konfiskaty wydane w państwie wydającym (sygnatura zaświadczenia dotyczącego konfiskaty):

.....

☐ mienie ma pozostać zabezpieczone w państwie wykonującym do czasu przekazania i wykonania nakazu konfiskaty (szacowany termin przekazania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty, jeżeli jest znana):

.....

CZĘŚĆ J: Środki alternatywne

1. Proszę wskazać, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące środków alternatywnych, jeżeli niemożliwe jest wykonanie nakazu zabezpieczenia w całości lub w części:

☐ tak

☐ nie

2. W razie odpowiedzi twierdzącej proszę wskazać, jakie środki można zastosować:

.....

CZĘŚĆ K: ZWROT ZABEZPIECZONEGO MIENIA

1. Proszę wskazać, czy wydano decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa:

☐ tak

☐ nie

W razie odpowiedzi twierdzącej proszę podać informacje dotyczące decyzji o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa:

Organ, który wydał decyzję (pełna nazwa organu):

.....

Data wydania decyzji:

.....

Sygnatura decyzji (jeżeli jest dostępna):

Opis mienia, które należy zwrócić:

Imię i nazwisko (nazwa) ofiary przestępstwa:

Adres ofiary przestępstwa:

Jeżeli prawo ofiary przestępstwa do tego mienia jest przedmiotem sporu, proszę podać szczegóły (osoby kwestionujące to prawo, uzasadnienie itd.):

.....

Jeżeli zwrot zabezpieczonego mienia mógłby naruszyć prawa osób, których dotyczy nakaz, proszę podać szczegóły (osoby, których dotyczy nakaz, prawa, które mogłyby zostać naruszone, uzasadnienie itd.):

.....

2. Czy wniosek o zwrot zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa jest obecnie rozpatrywany w państwie wydającym?

☐ nie

☐ tak, organ wykonujący zostanie powiadomiony o wyniku tego postępowania

Organ wydający musi zostać poinformowany w przypadku bezpośredniego przekazania mienia ofierze przestępstwa.

CZĘŚĆ L: Środki zaskarżenia

Organ w państwie wydającym, który może dostarczyć dalszych informacji o procedurach korzystania ze środków zaskarżenia w państwie wydającym oraz o dostępności pomocy prawnej, tłumaczeń ustnych i pisemnych:

☐ Organ wydający (zob. część M)

☐ Organ zatwierdzający (zob. część N)

☐ Inne organy:

.....

CZĘŚĆ M: Dane organu wydającego

Proszę wskazać rodzaj organu wydającego:

☐ sędzia, sąd, prokurator

☐ inny właściwy organ wyznaczony przez państwo wydające

Nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem wydającym:

Dane kontaktowe osób, z którymi można się kontaktować, by uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu wykonania nakazu, jeżeli są inne od wskazanych wyżej:

Imię i nazwisko/tytuł/organizacja:

Adres:

E-mail/numer telefonu:

Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający dokładność i poprawność treści zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):
Data:
Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ N: Dane organu, który zatwierdził nakaz zabezpieczenia

Proszę wskazać rodzaj organu, który zatwierdził nakaz zabezpieczenia (jeżeli dotyczy):

☐ sędzia lub sąd

☐ prokurator

Nazwa organu zatwierdzającego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem zatwierdzającym:

Proszę wskazać, który z poniższych organów jest głównym punktem kontaktowym dla organu wykonującego:

☐ organ wydający

☐ organ zatwierdzający

Podpis i dane organu zatwierdzającego lub jego przedstawiciela:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ O: Organ centralny

Jeżeli za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny, proszę podać poniższe informacje:

Nazwa organu centralnego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

CZĘŚĆ P: Załączniki

Załączniki do niniejszego zaświadczenia:

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE KONFISKATY

CZĘŚĆ A:

Państwo wydające:

Organ wydający:

Państwo wykonujące:

Organ wykonujący (jeżeli jest znany):

CZĘŚĆ B: Nakaz konfiskaty

1. Sąd, który wydał nakaz konfiskaty (pełna nazwa sądu):

.....

2. Sygnatura nakazu konfiskaty (jeżeli jest dostępna):

.....

3. Nakaz konfiskaty wydano dnia:

.....

4. Nakaz konfiskaty stał się prawomocny dnia:

.....

CZĘŚĆ C: Osoby, których dotyczy nakaz

Tożsamość osoby, wobec której wydano nakaz konfiskaty, lub osoby będącej właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty (jeżeli nakaz dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje o każdej z nich):

1. Dane identyfikacyjne

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu(-ów) tożsamości (dowodu osobistego lub paszportu), jeżeli są dostępne:

.....

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

.....

Język lub języki zrozumiałe dla osoby, której dotyczy nakaz:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

☐ osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

Siedziba statutowa:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres:

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

- ☐ osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty
- ☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty

2. Proszę podać adres miejsca, w którym ma być wykonany nakaz konfiskaty, jeżeli jest inny od adresu podanego powyżej:

.....

3. Osoby trzecie, na których prawa względem mienia objętego nakazem konfiskaty bezpośrednio wpłynął ten nakaz (tożsamość i podstawy):

.....

.....

4. Proszę podać wszelkie inne informacje, którą pomogą wykonać nakaz konfiskaty:

.....

CZĘŚĆ D: Informacje o mieniu, którego dotyczy nakaz

1. Sąd orzekł, że mienie:

- ☐ stanowi korzyści pochodzące z przestępstwa albo ich pełną lub częściową równowartość
- ☐ stanowi narzędzia służące do popełnienia przestępstwa albo wartość takich narzędzi
- ☐ podlega konfiskacie poprzez zastosowanie w państwie wydającym uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE (w tym konfiskaty rozszerzonej)
- ☐ podlega konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty, w tym konfiskaty bez prawomocnego wyroku skazującego, na mocy prawa państwa wydającego po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa

2. Proszę wskazać, czy nakaz dotyczy:

- ☐ kwoty pieniężnej
- ☐ określonego składnika lub składników mienia (materialnego lub niematerialnego, ruchomego lub nieruchomości)
- ☐ mienia o równoważnej wartości (w przypadku konfiskaty równowartości)

3. Jeżeli nakaz dotyczy kwoty pieniężnej lub mienia o wartości równoważnej tej kwocie pieniężnej:

— Kwota podlegająca egzekucji w państwie wykonującym (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

— Całkowita kwota objęta nakazem (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

Informacje dodatkowe:

— Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba, której dotyczy nakaz, posiada mienie/uzyskuje dochody w państwie wykonującym:

.....

— Opis mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (w miarę możliwości):

.....

— Dokładna lokalizacja mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):

.....

— Dane rachunku bankowego osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli jest znany):

.....

4. Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika lub określonych składników mienia lub mienia o wartości równoważnej takim składnikom:

Podstawy przekazania nakazu państwu wykonującemu:

- ☐ określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym
- ☐ określony składnik lub określone składniki mienia są zarejestrowane w państwie wykonującym
- ☐ organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia objętego nakazem w całości lub w części znajdują się w państwie wykonującym

Informacje dodatkowe:

- Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym:
- Opis składnika mienia:
- Lokalizacja składnika mienia (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):
- Inne istotne informacje (np. wyznaczenie nadzorcy sądowego)

5. Informacje o konwersji i przekazaniu mienia

Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika mienia, proszę wskazać, czy prawo państwa wydającego przewiduje, że konfiskata w państwie wykonującym może zostać wykonana w drodze konfiskaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia, które ma zostać skonfiskowane:

- ☐ tak
- ☐ nie

CZĘŚĆ E: Nakaz zabezpieczenia

Proszę wskazać, czy:

- ☐ do nakazu konfiskaty załączono nakaz zabezpieczenia wydany w państwie wydającym (sygnatura zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia):
- ☐ mienie zostało zabezpieczone zgodnie z wcześniejszym nakazem zabezpieczenia przekazanym państwu wykonującemu
- data wydania nakazu zabezpieczenia:
- data przekazania nakazu zabezpieczenia:
- organ, do którego nakaz został przekazany:
- sygnatura nadana przez organ wydający:
- sygnatura nadana przez organ wykonujący:

CZĘŚĆ F: Podstawy wydania nakazu konfiskaty

1. Proszę streścić odnośne fakty i podać powody wydania nakazu konfiskaty, w tym opis przestępstwa lub przestępstw, a także inne istotne informacje:
2. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi został wydany nakaz konfiskaty, i mające zastosowanie przepisy:

3. Czy przestępstwo, w związku z którym został wydany nakaz konfiskaty, jest w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat i figuruje w poniższym wykazie przestępstw? (proszę zaznaczyć właściwe pole) W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kilku przestępstw, proszę oznaczyć je w poniższym wykazie numerami odpowiadającymi numerom przestępstw opisanych w pkt 1 i 2 powyżej.

- ☐ przynależność do organizacji przestępczej
- ☐ terroryzm
- ☐ handel ludźmi
- ☐ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca
- ☐ nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
- ☐ nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- ☐ korupcja
- ☐ nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie (UE) 2017/1371
- ☐ pranie dochodów pochodzących z przestępstwa
- ☐ fałszowanie walut, w tym waluty euro
- ☐ przestępczość komputerowa
- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- ☐ ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
- ☐ zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- ☐ nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi
- ☐ porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników
- ☐ rasizm i ksenofobia
- ☐ kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
- ☐ nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- ☐ sprzeniewierzenie cudzego mienia
- ☐ ściąganie haraczy i wymuszanie
- ☐ podrabianie towarów i piractwo
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
- ☐ fałszowanie środków płatniczych
- ☐ nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
- ☐ nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- ☐ handel kradzionymi pojazdami
- ☐ zgwałcenie
- ☐ podpalenie
- ☐ przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
- ☐ bezprawne zajęcie samolotu lub statku
- ☐ sabotaż

4. Inne istotne informacje (np. związek między mieniem a przestępstwem):

.....

CZĘŚĆ G: Jeżeli zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, należy podać następujące informacje:

1. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano następującemu innemu państwu wykonującemu lub następującym innym państwom wykonującym (państwo i organ):

.....

2. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, ponieważ:
W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy określonych składników mienia:
- ☐ Istnieje przypuszczenie, że poszczególne składniki mienia objęte nakazem znajdują się w różnych państwach wykonujących
 - ☐ Konfiskata określonego składnika mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym
- W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej:
- ☐ dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1805
 - ☐ Szacowana wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do konfiskaty całej kwoty objętej nakazem
 - ☐ Inne szczególne potrzeby:
.....
3. Wartość mienia (jeżeli jest znana) w każdym z państw wykonujących:
.....
.....
4. Jeżeli konfiskata określonego składnika lub określonych składników mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym, proszę opisać działania wymagane w państwie wykonującym:
.....

CZĘŚĆ H: Postępowanie, w wyniku którego wydano nakaz konfiskaty

Proszę wskazać, czy osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym:

- 1. ☐ tak, osoba ta stawiała się osobiście na rozprawie
- 2. ☐ nie, osoba ta nie stawiała się osobiście na rozprawie
- 3. ☐ nie, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi nie odbyły się żadne posiedzenia
- 4. Jeżeli zaznaczono odpowiedź w pkt 2, proszę wskazać, która z poniższych okoliczności zachodzi:
 - 4.1a. ☐ osoba ta została wezwana osobiście w dniu (dzień/miesiąc/rok) ... i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, oraz została poinformowana, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez tę osobę na rozprawie

LUB

- 4.1b. ☐ osoba ta nie została wezwana osobiście, ale inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, w sposób pozwalający jednoznacznie stwierdzić, że wiedziała ona o wyznaczonej rozprawie, oraz została poinformowana, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez tę osobę na rozprawie

LUB

- 4.2. ☐ wiedząc o wyznaczonej rozprawie, osoba ta udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez nią lub z urzędu do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten rzeczywiście bronił ją na rozprawie

LUB

- 4.3. ☐ osobie tej doręczono nakaz konfiskaty w dniu (dzień/miesiąc/rok) ... i wyraźnie pouczone ją o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta miała prawo uczestniczyć i które pozwalały na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogły prowadzić do uchylenia pierwotnego nakazu konfiskaty, oraz

- ☐ osoba ta wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty

LUB

- ☐ osoba ta w stosownym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania

5. Jeżeli zaznaczono odpowiedź w pkt 4.1b, 4.2 lub 4.3, proszę podać, w jaki sposób odnośny warunek został spełniony:

CZĘŚĆ I: Środki alternatywne, łącznie z pozbawieniem wolności

1. Proszę wskazać, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące środków alternatywnych, jeżeli niemożliwe jest wykonanie nakazu konfiskaty w całości lub w części:

- ☐ tak
☐ nie

2. W razie odpowiedzi twierdzącej proszę wskazać, jakie środki można zastosować:

- ☐ Pozbawienie wolności (maksymalny okres):

.....

- ☐ Praca na cele społeczne (lub odpowiednik) (maksymalny okres):

.....

- ☐ Inne środki (opis):

.....

CZĘŚĆ J: Decyzja o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa

1. Proszę wskazać (jeżeli dotyczy):

- ☐ Organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał decyzję o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa w następującej kwocie lub o zwrocie na rzecz ofiary następującej kwoty pieniężnej:

.....

- ☐ Organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał decyzję o zwrocie ofierze przestępstwa następującego mienia innego niż środki pieniężne:

.....

- ☐ W państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie zwrotu mienia ofierze przestępstwa lub odszkodowania dla ofiary przestępstwa i organ wykonujący zostanie powiadomiony o wyniku tego postępowania

2. Informacje o decyzji o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa:

Organ, który wydał decyzję (pełna nazwa organu):

Data wydania decyzji:

Decyzja stała się prawomocna dnia:

Sygnatura decyzji (jeżeli jest dostępna):

Opis mienia, które należy zwrócić:

Imię i nazwisko (nazwa) ofiary przestępstwa:

Adres ofiary przestępstwa:

Organ wydający musi zostać poinformowany w przypadku bezpośredniego przekazania mienia lub środków pieniężnych ofierze przestępstwa.

CZĘŚĆ K: Dane organu wydającego

Nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem wydającym:

Dane kontaktowe osób, z którymi można się kontaktować, by uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu wykonania nakazu lub przekazania mienia, jeżeli są inne od wskazanych wyżej:

Imię i nazwisko/tytuł/organizacja:

Adres:

E-mail/numer telefonu:

Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający dokładność i poprawność treści zaświadczenia dotyczącego konfiskaty:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ L: Organ centralny

Jeżeli za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących konfiskaty w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny, proszę podać poniższe informacje:

Nazwa organu centralnego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

CZĘŚĆ M: Rachunek bankowy państwa wydającego

IBAN:

BIC:

Nazwa posiadacza rachunku:

CZĘŚĆ N: Załączniki

Załączniki do niniejszego zaświadczenia: